

ἀρχιμαντρίτης ὁ κοιν. ἀρχιμαδρίτης πολλαχ. ἀρχιμαντρίτες Πόντ. ἀρσιμαντρίτης Κάλυμν. ἀρδιμαδρίτης Σέριφ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχιμανδρίτης.

Ἀξίωμα ἐκκλησιαστικὸν ἀπονεμόμενον εἰς τοὺς ἱερομονάχους ἢ ἐν χηρείᾳ ἱερεῖς, τοῦ ὁποίου τὰ ἐξωτερικὰ σύμβολα εἶναι ὁ σταυρός, τὸ ἐπανωκαμίλλαινον καὶ τὸ ἐπιγονάτιον. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρτδιμαντρίτα καὶ τοπων. Κύπρ.

ἀρχιμάστορας ὁ, πολλαχ. ἀρχ'μάστορας πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀρχιμάστορης πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. μάστορας.

1) Ὁ πρῶτος μάστορας, ὁ ἐπὶ κεφαλῇς τῶν κτιστῶν, τεκτόνων κττ., ἀρχιτεχνίτης πολλαχ. || Φρ. Εἶναι ἀρχιμάστορας 'ς τὰ τέτοια (ἐμπειρότατος) Θράκ. (Σηλυβρ.) Συνών. πρωτομάστορας. 2) Ἀρχηγός, πρῶτος τῶν ἐργατῶν, ἀρχιεργάτης Στερελλ. (Ἀργίν.)

ἀρχιμηνιά ἡ, σύννηθ. ἀρχιμηνᾶ Πόντ. (Κερασ.) κ.ἀ. ἀρχιμ'νιά βορ. ἰδιωμ. καὶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀρχιμιά Παξ. Πελοπν. (Βυτίν. Λάστ. κ.ἀ.) ἀρχιμενιά Πελοπν. (Μάν.) ἀρχιμενιά Τσακων. ἀρχιμενιά Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ἀ.) ἀρσιμενιά Ἀμοργ. Κάλυμν. ἀρχιμηνιά Εὐβ. (Κονίστρ.) κ.ἀ. ἀρ'θμνιά Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρχιμηνία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ μηνός, νεομηνία, σύννηθ. Ἀὔριο εἶναι ἀρχιμηνιά καὶ θά ῥθῃ ὁ παππᾶς νὰ μᾶς κάμῃ ἀγίασμό σύννηθ. Καλὴ ἀρχιμηνιά! (εὐχή) Κύθν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) || Ἄσμ.

Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά κι ἀρχὴ καλὸς μᾶς χρόνος (ἀρχὴ τοῦ ἔσμ. τῶν καλάνδων) σύννηθ.

Ἀρσιμενιά κι ἀρσιχρονιά κι ἀρσὴ τοῦ Γεναρίου. . .

Ἀμοργ. Συνών. πρωτομηνιά. 2) Ἀρχή, ἐπὶ τοῦ ἔτους Κρήτ. || Ἄσμ.

Γενάρι γέννα τοῦ Χριστοῦ κι ἀρχιμενιά τοῦ χρόνου.

ἀρχιμηνιάτικα ἐπίρρ. ἐνιαχ. ἀρχιμενιάτικα Κρήτ. ἀρχιμηνιάτικο ἀμάρτ. ἀρχιμενιάτικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχιμηνιά καὶ τῆς καταλ. -ιάτικος, δι' ἣν ἰδ. -ιάτικος.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνός: Ἀρχιμενιάτικο ἦρθες νὰ μὲ ταραχίσῃς (νὰ μὲ ἐμβάλλῃς εἰς ταραχὴν, νὰ μὲ στενοχωρήσῃς). Ἀρχιμενιάτικο τὸ φύλαες νὰ μοῦ τὸ κάμῃς!

ἀρχιμνηχανικός ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχιμουσικός ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχιμπράτιμος ὁ, Θεσσ. (Ἀμπελάκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. μπράτιμος.

Ὁ προϊστάμενος τῶν μπρατίμων κατὰ τὸν γάμον. Πβ. μπράτιμος.

***ἀρχινάζω**, ἄορ. ἀρχίνασα Ἀπουλ. (Μαρτιν.) ἀρσίνασα Ἀπουλ. ἀρτσίνασα Ἀπουλ. ἀρσίναφσα Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ἀρχίζω ἔνθ' ἄν.: Ἀρχίνασε νὰ σύρῃ Μαρτιν.

ἀρχιναύαρχος ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχινεῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀρναδεῖα Πόντ. (Τραπ.) ἀρνάδεια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω, παρ' ὃ καὶ ἀρναδεύω.

Ἀρχή, ἔναρξις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχασι.

ἀρχίνεμα τό, ἀμάρτ. ἀρδίνεμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρδίνεμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀρναδέμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρναδέμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω, παρ' ὃ καὶ ἀρναδεύω.

Ἀρχή, ἔναρξις, ἰδίᾳ ἐπὶ χειροτεχνήματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχασι.

***ἀρχινευτήρι** τό, ἀρναδευτέρ' Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω.

Τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου ἀρχίζει τις.

ἀρχινευτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρναδευτὸς Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινεύω, παρ' ὃ καὶ ἀρναδεύω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἀρχή. Ἀντίθ. ἀρχινευτος.

ἀρχίνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρδίνευτος Πόντ. (Τραπ.) ἀρναδευτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρχινευτὸς τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν ἀρχή: Ἐφῆκα τὴ δουλείᾳ μ' ἀρδίνευτον Τραπ. Ἀντίθ. ἀρχινευτός.

ἀρχινεύω Ἄνδρ. Α. Ρουμελ. (Σωζόπ. Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Καστορ.) Τήν. κ.ἀ. ἀρχινεύω Ἄνδρ. Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) ἀρκινεύω Κάρπ. ἀρκινεύω Κύπρ. ἀρναδεύω Πόντ. ἀρναδεύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.) ἀρνακεύω Πόντ. (Οἶν.) ἀρχινεύου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.) ἀρχ'νέου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀρχινῶ καὶ ἀρχεύω. Ὁ τύπ. ἀρναδεύω κατὰ μετάθ. ἐκ τοῦ ἀρχινεύω, ὃ δὲ ἀρναδεύω κατ' ἀφομ. ἐκ τοῦ ἀρναδεύω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν ΜΝΕ 1,293 καὶ Α Heisenberg ἐν Byzant. Zeitschr. 20,153.

Κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω ἔνθ' ἄν.: Ἀρχίνεψα νὰ παρουκν-νῇω Καστορ. Ἀρχινέψαμ' νὰ τρέχουμ' Σαρ-εκκλ. Ἀρχίνιψαν νὰ σκάβ'νι τ' ἀμπέλια οὐ κόσμους Αἰτωλ. Ἐρναδέψα τ' ὀσπίτιν (ἦρχισα νὰ οἰκοδομῶ τὴν οἰκίαν) Κερασ. Ἀρναδέψον τ' ὀρ-τάριν (ἄρχισε νὰ πλέκῃς τὴν περικνημίδα) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀρχίνιψαν κι πάλευαν τρεῖς μέρις καὶ τρεῖς νύχτις

Κομοτ.

Κι ὁ Ἐλυμπος ἐρκίνεψε Καλόλιμνο νὰ βροῖση,

μὲ καταφρόνεσες πολλὰς νὰ τὸν ἀποτιμήσῃ

Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχάζω.

ἀρχινῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀρχ'νῇ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ἀρχή, ἔναρξις: Ἀὔριον θὰ κάνουμ' ἀρχ'νῇ νὰ φ'τέφουμι. Πές τ' ἀπ' τ'ν ἀρχ'νῇ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχασι.

ἀρχίνημα τό, πολλαχ. ἡ-χίρημα Σύμ. ἀρχίνισμα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ, παρ' ὃ καὶ ἀρχινίζω.

Ἐναρξις: Ἀρχίνημα τοῦ τραγουδιοῦ - τοῦ χοροῦ - τῆς δουλειᾶς κττ. Κακὸ ἦταν τ' ἀρχίνημα. Τῆς ἔκαμα τὸ ἀρχίνισμα 'ς τὸ κέντημα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχασι.

ἀρχινημὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ἀρχίνημα, ὃ ἰδ.

***Ἀρχινητίτης** ὁ, Ἀρχινητίτ'ς Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ὄνομα πλαστὸν ἀπαντῶν ἐν παραμυθίῳ. Ἰδ. συνών. Ἀρχευτούλλης.

ἀρχινητὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρχινιστὸς Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινῶ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἀρχὴ ὑπὸ ἄλλου: Μόνο ἀρχινιστὰ καλὰθια μπορεῖ νὰ πλέξη. Ἀρχινιστὸ κέντημα.

ἀρχινιστής ὁ, Λεξ. Αἰν. ἀρχινστής Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀρχινῶ.

Ὁ προεξάρχων ἐνθ' ἄν.: Κανονάρχα τὰ κάλαντα 'ς τοὺς Ν'κουλέλλ' τοὺν ἀρχιν'στή πὺν ἤξιρι γράμματα, ἀμ' εἶχι μιὰ φουνή π' ράγ'ζι καρδιές (ἐκ διηγ. πὺν=ποῦ δὲν) Λέσβ.

ἀρχινός ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρχινός Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχή καὶ τῆς καταλ. -ινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. παρ' ὅ καὶ πληθ. ἀρχινοί=οἱ προγενέστεροι.

1) Ἀρχικός, πρῶτος Πελοπν. (Μάν.) 2) Πρωτόπαιρος Πελοπν. (Λακων.) Σύμ.: Βόδια ἀρχινὰ Λακων. Συνών. ἀρχάριος Α 1.

ἀρχινῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχ'νῶ βόρ. ἰδιώμ. ἀρχινῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρχινῶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχινῶ Κάλυμν. Μεγίστ. κ.ά. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχ'νῶ Σαμοθρ. ἀρχινῶ σύνηθ. ἀρχινῶ Πελοπν. (Λεντεκ. Μάν. Παππούλ.) κ.ά. ἀρχ'νάου βόρ. ἰδιώμ. ἀρχινῶ Κεφαλλ. Κύπρ. Σύμ. Τῆλ. Χίος κ.ά. ὀρχινῶ Ρόδ. Σύμ. ἐρχινῶ Ρόδ. ἀρχινῶ Κεφαλλ. ἀρχινῶ Εὐβ. (Λύλωνάρ. Κονίστρ.) ἀρχινῶ Κύπρ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Λοκρ.) ὀρχινῶ Α.Ρουμ. (Καρ. Μεσημβρ. Σωζόπ.) Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) Μακεδ. (Γαλατ. Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Λοκρ.) ὀρχινῶ Σύμ. ἀρχινῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σύμ. ἀρχινῶ Ἡπ. ἀρχινῶ πολλὰχ. ἀρχινῶ Ἡπ. Τσακων. ἀρχινῶ Τσακων.

Τὸ μεσν. ἀρχινῶ, ὃ ἐκ συμφύρ. τοῦ ἀρχίζω καὶ ὀρχινῶ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὀρχινῶ < ὀρχινῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,293. Ὁ τύπ. ἀρχινῶ καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀρχηνίζω). Περί τοῦ τύπ. Σαμοθρ. ἀρχ'νῶ ἰδ. ΑHeisenberg ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 95.

Κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀρχινῶ νὰ γελῶ - νὰ κλαίω - νὰ παίζω - νὰ τρώω κττ. Ἀρχινῶ τὸ γέλιο - τὸ παίξιμο - τὸ τραγούδι κττ. Ἀρχινῶ τὴ δουλειὰ ἢ νὰ κάνω δουλειὰ κττ. σύνηθ. Ἀρχινῶ νὰ ξεσταχνάξῃ τὸ ἔννημα Νάξ. Ἐρχινῶ νὰ ἀμάχημα αὐτόθ. Ἀρχίρησ κ' ἔλεγε τὸ παραμῦθι Σύμ. Χίρησε νὰ τοῖς ρωτᾶ - νὰ δῆνε παρακαλῇ κττ. Σωζόπ. Χίρ'σε νὰ σταναχωρεῖται αὐτόθ. Ἀρχίρ'κι νὰ βρέξῃ Ἡπ. Χίρ'σι νὰ τοὺν βρέξῃ (ὕβριζι) Μακεδ. Χίρ'σι νὰ κλαίῃ Θράκ. Ἐρχίνεσεν τὴν τραγωδίαν - νὰ χορεύ' κττ. Χαλδ. Θ' ἀρχινῶμε νὰ θεμελιώσωμε Κύθηρ. Ἀ σάτη ἀρχινῶ τὰ βάρματα (ἢ κόρη ἤρχισε τὰ κλάματα) Τσακων. Ἀρχινῶ φωνιάντου (ἤρχισε νὰ φωνάζει) αὐτόθ. Ἀρχίρ'κι οὐ μάλιστα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θ' ἀρχινῶ νὰ γένεσιν αὐτόθ. Ἐρχινῶ τὸν πόλεμος Κύπρ. Μονομῆς ἐρχινῶσιν οἱ ἐτοιμασίαι τοῦ ἁμῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ ἔχρητα ἀρχινῶσιν Κεφαλλ. Δουλειὰ ἀρχινῶσιν σύνηθ. || Φρ. Τὸν ἀρχίνῶ 'ς τοῖς βροσέσιν - 'ς τὸ ξύλο - 'ς τὰ χαστούκια (ἤρχισε νὰ τὸν ὑβρίζει), νὰ τὸν δέρῃ με ξύλο, με γροθιές) σύνηθ. Τ'ν ἤρχαν ἀρχινῶ (ἐπὶ νεάνιδος μὴ εὐρεθείσης παρθένου) Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Ἀν ἀρχινῶ τσαι τὰ πῶ τὰ πάθη μου τραούδια, ἢ μαύρη γῆ μαραινεται, δὲ βγάξει πλεὶς λουλούδια Θήρ. (Οἶα).

Χιρῶ δμπερὸς νὰ πάγω, | χιόνια καὶ βροχές, γυρῶ ὀπίσ' καὶ χ'τάζω, | ἥλιος καὶ ξαστεριές

Καρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 3619 (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἀρχίνῃσε ὁ νέος καιρὸς ἀπὸ τὸν Μάρτιον

μῆναν, | ὅπου ἀρχινῶ νὰ κηλαδοῦν τὰ λέγουσιν ἀηδόνια». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχάζω.

***ἀρχιπαίδιος** ὁ, ἀρτιπαίδιος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. παίδιος.

Πρῶτος μεταξὺ τῶν παίδων, ἀρχηγὸς τῶν παίδων: Ἡμῶν παίδιος τῆς ἀρτιπαίδιος τῶν παίδων τῶν παλληκάρων (ἐξ ἐπιδ. κατὰ πόνου βοός).

ἀρχιπαλληκαρᾶς ὁ, ΔΒουτυρ. Μὲς στοὺς ἀνθρώποφ. 117.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. παλληκαρᾶς.

Ὁ πρῶτος τῶν παλληκαριῶν, τῶν γενναίων, συνήθως σκωπτικῶς: Ἀρχισε νὰ κἀν τὸν ἀρχιπαλληκαρᾶ. Πβ. ἀρχιπαλλήκαρος.

ἀρχιπαλλήκαρο τό, ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 33.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. παλληκαρί.

Τὸ πρῶτο παλληκαρί: Ποίημα.

Στὴ μέση, ἀρχιπαλλήκαρο, σκορπᾷ κάθε ματιὰ του, γυροῦ τοῦ σπίνθες λεβεντιάς, πέρα φωτιές θανάτου.

Συνών. πρῶτοπαλλήκαρο.

ἀρχιπέλαγο τό, Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) κ.ά. ἀρτιπέλαγο Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Μηχαν.) ἀρχιπέλαος ὁ, Παξ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. πέλαγο. Τὸ ἀρτιπέλαγο ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arceipelago*. Τὸ ἀρσεν. ἀρχιπέλαγος καὶ παρὰ Σομ. Περί τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Ἀρχιπέλαγος ἰδ. Κ' Ἀμαντ. ἐν Ἑλλην. 10 (1937,8) 130 κέξ.

1) Εὐρεῖα θάλασσα, ἀνοικτὸν πέλαγος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὅρμους καὶ λιμένας Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Μηχαν. Πάνορμ.) κ.ά.: Ἄσμ. Ὡς τοὺς οὐρανοὺς τὸ διάζονταν, 'ς τοὺς κάμπους τὸ τυλιόσε καὶ μέσα 'ς τ' ἀρτιπέλαγο στήνει τὸν ἀργαλειό της Μηχαν.

Ἐδῶ 'ς τὸν ἀρχιπέλαο 'σάν τί φιλεῖ γυρεύεις;

Παξ. 2) Ἐπιρρηματ., εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν Πελοπν. (Μάν.): Ἐβγήκανε ἀρτιπέλαγο.

ἀρχιπιστικός ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχισατανᾶς ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. σατανᾶς.

Ὁ λίαν ἐπίβουλος, ραδιοῦργος καὶ πονηρὸς ἄνθρωπος.

ἄρχισι ἢ, Κίμωλ. Ρόδ. κ.ά. ἄρχισι Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχίζω.

Ἀρχή, ἔναρξις, ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὡς τὴν ξύφαισι, 'ς τὴν ἄρχισι, ὁ ἀγαπῶς μὴν λάχῃ, μόνε 'ς τὴν μέση τοῦ παννιοῦ ποῦ τραγουδεῖ καὶ φαίνει

Κίμωλ.

Καὶ φέρνει μας τὸ μήνυμα | πῶς εἶναι ἄνοιξι καιροῦ καὶ ἄρχισες καλοκαιριοῦ

Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχισι.

ἄρχισμα τό, Θράκ. (Αἰν.) Χίος κ.ά. ἄρχισμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἄρχισμα Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχίζω.

Ἀρχισι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Ἐχει ὦραν τὸ ἄρχισμα καὶ τὸ καλανάρχισμα (καιρὸς παντὶ πράγματι) Χίος.

ἀρχισπορὰ ἢ, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. σπορά.

Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀρχίζει ἡ σπορά.

ἀρχισπορίζω Πελοπν. (Ἀράχ. Βαμβακ. Γορτυν. Δημητσάν. Οἶν.) κ.ά.

